

DM POSTA- LÁDA

„Segítsenek
rajtam!”

Ezekkel a szavakkal kezdi levelét Bazsó Antalné, a Sajka utca 5. szám alól. Pontosabban: Kérem szépen, segítsenek rajtam! Levelének és panaszának oka egy törött vízvezeték, amely immár december 4-e óta folyik, áztatja olvasónk házának tűzfalát. A házban a DEGAZ dolgozói kicserélték a gázcsöveket, s közben amint írja olvasónk, eltörték a vízvezetékét a fürdőszobában. Azóta is hiába kéri a cső megjavítását, a vállalat nem intézkedik.

Olvasónk tőlünk kért segítséget. Mi csak annyit tehetünk, hogy kérését tolmácsoljuk abban a reményben, hogy a vállalat hamar rendbehozza a hibát. Ezt annál is inkább sürgősnek tartjuk, mert a csőrepedéstől a ház is tönkremehet.

Bútorhistória

Az eset, amelyről Kósó József (Rózsa Ferenc sugárút 89.) számol be levelében, azért is figyelmet érdemel, mert panaszával aligha áll egyedül. Aki már vásárolt bútort és akad, garanciában javíttatnivalója, az tudja, hogy a jótállás idején a bútorok javítása nem túl szerencsésen megoldott. Olvasónk esete szinte iskolapéldája mindennek.

1972. októberében vásárolt a Delta Vállalat bútorgyártásában, a Bajcsy-Zsilinszky utcában egy garnitúrát. Amikor a lakására szállították, olvasónk észrevette, hogy az egyik szekrény háta be van törve. Ekkor közölték vele, hogy a bolt két napon belül küld valakit, aki kijavítja. Négy nap elteltével — mivel senki nem jött — érdeklődött a boltban, ahol közölték vele, hogy kiküldik a garanciális javításokat végző kisiparost. Körülbelül egy hónap elmúltával, mivel a kisiparos nem érkezett meg, szeren.

Levelének végén azt kérdezi tőlünk, hogy most mit tegyen? Ezt ugyan mi nem tudjuk megmondani, de a bolt gazdája, a Delta minden bizonnyal válaszolni fog kérdésére, sőt talán ennyi idő után a szekrényt is rendbe tudják hozni. Az viszont tény, hogy a bútorok garanciális javításának ilyen megoldása nem megnyugtató. Ezen sem ártana esetleg változtatni, magán a mód-szeren.

Jogos volt a panasz

Hülber Gyula (Stéli István utca 15.) december elején írott levelében a Kohászati Alapanyagellátó Vállalat szegedi telepvezetőjére, Makra Ferencre panaszokot, minősíthetetlen magatartása miatt. Az esetet főleg az érdekes részletezni, csak annyit érdemes még hozzátenni, hogy Hülber Gyula

panaszát elküldte a vállalat budapesti központjának. Olvasónk, valamint a szerkesztőség levelére Kráner István kereskedelmi igazgatóhelyettes válaszolt, közölve, hogy kivizsgálták olvasónk panaszát, és a telepvezetőt szigorú megrovásban részesítették.

Válaszol az illetékes

Január 9-1 Postáládánkban igazolatlan nap — autóbussz miatt címmel közöltük Táborosi Józsefné (Sándorfalva, Úttörő utca 52.) panaszait. A Volán Vállalattól Pataki Sándor igazgatóhelyettes és Sebők Imre főszervező aláírásával kaptunk választ. Elmondják, hogy Sándorfalva felső és a szegedi autóbusszállomás között, 6,50 a menetdíj, a Nyitra utcáig viszont 4,70. Ha valaki Szegedig kér jegyet, és nem közli a kaulauzal, hogy csak a Nyitra utcáig akar utazni, akkor 6,50-es jegyre ad. Tehát a jegykezelés pontosan meg kell mondanunk, ki meddig kéri a jegyet.

Olvasónk másik panasz az volt, hogy január 7-én reggel munkába induló fia lemaradt az autóbusról, mivel az nem állt meg a megállóban. A vállalat a gépkocsi túltérhelésére hivatkozik válaszában, mert előfordult, hogy az esetenkénti nagyobb utazási igényeket nem tudják teljesíteni. Arra törekszenek, hogy belső szervezéssel, új járművek beszerzésével enyhítsenek ezeken a gondokon. A vállalat vezetői levelükben azt is megírják, hogy a busz megállt a megállóban, s az utasokkal, a várakozókkal közölte, hogy mikor jön a következő járat. Ilyen esetben — ha kéri — a lemaradtak számára igazolást ad a vállalat a késés okáról. Levélírónk fia nem élt ezekkel a lehetőségekkel. Mert ha késéssel is, a 6 óra 22 perces busszal eljuthattak volna munkahelyükre.

Ugyancsak a Volántól kaptuk a levelet, amely több írásunkra is válaszol. Az éjszakai buszjáratokról van szó. Már régóta és többször is felvetődött az a gondolat, hogy éjszakaiként egyes sűrűn lakot területekre félóránként, óránként jó lenne autóbust indítani. A vállalatnak mindeddig nem áll módjában teljesíteni ezeket a kéréseket. Most azonban már változott a helyzet. Tárján lakosságának létszáma már akkora, hogy a Volán is foglalkozik az éjszakai autóbusszjárat gondolatával. Egelőre azt várják, milyen tapasztalataik lesznek a Sze-

gedi Közlekedési Vállalatnak hétvégi éjszakai villamosjáratával, s ettől függően, tapasztalataikat felhasználva később újra foglalkozni fognak az éjszakai autóbusszjáratok indításának lehetőségével.

Decemberben közöltük Postáládánkban, Hegybeli Lajos (Thököly út 3.) panaszát, a Thököly úti csatornával kapcsolatban. A panaszra Tölgyesi Bélától, a városi tanács vb építési- és közlekedési osztályának vezetőjétől kaptunk választ. Levelében azt írja, hogy a hibát a csatorna rossz állapota okozta. Még december elején felszólították a beruházási vállalatot, valamint a DELEP-et, hogy sürgősen intézkedjenek a dugulás megszüntetéséért. A beruházási

vállalat intézkedése után a javítás már megkezdődött, ám meglehetősen nagy munkát kell elvégezni, s ezért befejezése csak január vége felé várható. A válasz szerint olvasónk véleménye — mely szerint a csatorna rendbehozásán a vízművek és az építési osztály vitatkozik, ahelyett, hogy megcsinálnák, alaptalan, mivel a csatorna az első kerületi tanácssi hivatal műszaki osztályának kezelésében van. A vízművekkel csak azért kellett felvenni a kapcsolatot, mivel a hibát bejelentő levelében hangsúlyozottan csőrepedésre hivatkozott, s meg kellett várni, amíg a vízművek tisztázza, hogy valóban emiatt van-e tele a csatorna vízzel. Min, kiderült, nem ez a hiba oka.

Rádiós sajtókonferencia

A sajtókonferenciának megvan a hagyományos formájuk, rendjük. Sőt nem csupán maguknak a konferenciáknak, hanem annak is, ahogyan az ott elhangzottak eljutnak az olvasókhoz. Több-kevesebb kíváncsi újságíró végighallgatja valamilyen intézmény vagy vállalat vezetőjének tájékoztatóját, azután — a téma érdekességétől függően — kérdéseket is feltesznek. Ezekre vagy kapnak választ, vagy sem — hiszen a tájékoztatót adónak is joga van elereszteni a füle mellett egy-egy kényesebb kérdést. Végül — a szakma szabályai szerint — az újságírók leadják tudósításaikat a konferenciáról, hogy azt másnap olvashassák lapjaik előfizetői. A rádiós sajtókonfe-

rencia ettől annyiban tér el, hogy mikrofon dűgnak az ember orra alá, hogy beszéljen, ráadásul egyenes adásban. Ez elég kellemetlen.

Kellemetlen, sőt egyenesen kínos. Hiába a vezető riporter nyugtató szavai: „Nincs ebben semmi ördögösség!” De hogy nincs. Egy kicsit — igaz, nagyon kicsit — olyan, mint ha akasztanák a hóhért. Ilyesféle érzésem volt hétfőn, az

OTP-igazgatóság tartott rádiós sajtókonferencián, ahova a központi lapokon kívül a Délmagyarország is hivatalos volt. Van valamiféle pszichózis a mikrofonnak, hiszen az ember azt sem tudja, utólag, miket is mondott. És amit sajnál: a közbekérés, a közbeszólás korlátozottsága. A

Beszélgetés az olajbányászok egészségéről

A gépesítés nem old meg mindent

S. L.: Föltehető, hogy a mérleg nyelve ide is, oda is kibillenne. Az, hogy a munkások most jobb erőállapotban vannak, nem lehet kétséges. De vajon milyenek a pszichés állapotok? Gondolok például arra, hogy ha valaki a bányában nehéz fizikai munkát végzett, az bizonyos ártalmakkal járt, főleg az izület- és izomrendszerben. Ez a gépesítéssel jórészt kiküszöbölődik. De épp a gépesítéssel kapcsolatban előtérbe lépnek az idegi ártalmak, sokkal nagyobb összpontosításra, odafigyelésre, a mechanizmus kiszolgálására kényszerül a munkás. Ez a figyelemösszpontosítás nagyobb idegi megterhelést jelent, s talán a vérnyomásban is jelentkez. Nem vagyok benne biztos, de ez valószínűleg látszik. A mérést, összehasonlítást azonban bizonytalanra teszi az egyes iparágak, sőt egyes üzemek eltérő sajátosságaival. Mondanék néhány dolgot nem is távoleső jellegű üzemről, hanem a két olajos „testvérüzemről”, a dorozsmai fúrás és az algyői termelési üzem összehasonlításai alapján. Milyen következtetésre lehet jutni például abból, hogy a heveny légúti megbetegedések — nátha, influenza — megbetegedések miatt a termelési üzem dolgozói közül az országos átlagnak csak egyharmada kerül táppénzre, a betegség időtartama viszont az átlagosnak kétszerese? Felületes szemlélve, azt állapíthatnánk meg, hogy a dolgozók edzettebbek, ellenállóbbak, van viszont egy réteg, amelyik igen hamar lecsúsz a lábáról. Pedig nem ez a helyes következtetés. Hanem az, hogy a dolgozók nagy része — s ez baj, — lábön hordja ki a betegséget, s csak súlyosabb komplikációkkal kerülnek táppénzes állományba. Miért? Azért, mert a dolgozók nagy része távoli vidékről jár ide dolgozni, s ha megbetegszik, végigdolgozza a dekadot vagy a tizenkét napot, aztán hazamegy és otthon családi körben „fekszik ki” a betegségét. En magam is nemegyszer ajánlottam egy-egy betegnek: kirom. Tiltakozott. Nem szeretné, ha a ke-

resete csökkenne, s azt mondja: majd az asszony helyrehoz engem otthon, addig már csak megleszek valahogy. És még ilyen viszonyok között is az a meglepő, hogy — dr. Kovács Pálék adataira utalok — a fúrás üzemnél, ahol pedig a veszélyeztetettség nagyobb, az ilyen kérdésekre helyes választ adjunk, közvetve tehát a munkásság „erőnléti” állapotára is helyes következtetést vonhassunk le. Beszélgettünk az imént a mozgásszervi megbetegedésekről. Láttuk, milyen magas a megbetegedések, a táppénzes napok száma a termelőüzemnél. Az országos átlagot messze meghaladja. De a fúrás üzemnél még ennél is sokkal nagyobb, kb. kétszer annyi a megbetegedések száma, az esetek viszont könnyebbek. Ennek nyilván az életkorkülönbségekből kell keresni a magyarázatát: a termelési üzemnél dolgozó idősebb szakik állapota egyre súlyosabb, hosszabb időre esnek ki a munkából. Más betegségcsoportok esetében — bőrbetegségek, emésztőszervi betegségek, ideg- és érzékszervi betegségek, idült légzőszervi betegségek, — esetében pél-

dául a dorozsmai fúrás üzem dolgozói kb. kétszer olyan mértékben betegszenek meg, mint a termelőüzemi munkások. De mi magyarázza, hogy a fertőző betegségek — fordított arány? Efféle ellentmondásokat — amiknek persze meg lehet találni a magyarázatát — sorolhatnánk még ennek a két, jellegben eléggé közelálló testvérüzemnek a helyzetéről, de mennyire eltérő eredményeket kapnánk, ha például a textilüzemek, mondjuk az én régi munkahelyem, az újszegedi Kender viszonyait vennénk vizsgálat alá! Ott egészen más jellegű betegségek dominálnak, lévén a dolgozók többsége nő, akiknél a három műszakból adódó, meg az otthoni leköltöttség, a család, a zajos munkahely miatt sokkal gyakoribbak a pszichés megbetegedések. Mindezzel azt akarom bizonyítani, hogy a munkásság erőnlétének, ahogy én mondtam, kondíciójának mérése, hasonlítása igen bonyolult dolog.

M. G.: Mégis azt gondolom, megérné az egybehangolt, mélyreható vizsgáldást, s ebben elsősorban és főképpen az üzemorvosi hálózat tudna lényegeset produkálni. Köszönöm a tanulságos beszélgetést.

(Vége.)

Mocsár Gábor

Pódium és fórum fiatal művészeknek

Két évvel ezelőtt kezdték átépíteni a Bartók Béla Művelődési Központ pincéjét. Falakat bontottak, ajtókat vágtak és amikor a munkát befejezték, a művelődési központ szerződést kötött a szín- házzal az új helyiség használatára. Tavaly, a szerződés lejártakor született meg a terv, miszerint az átalakított pincehelyiséget a város fiatal művészei rendelkezésére bocsátják. A falakat kifestették, a padlót rendbehozták, 80 ezer forintért modern, esztétikus berendezést vásároltak. A költségeket a művelődési központ, a megyei tanács és a KISZ közösen vállalta, a pince alkalmassá vált arra, hogy fiatal művészek számára pódium és fórum legyen.

A *Fiatal Művészek Klubja* tegnap, kedden este alakult meg az újjalakított pincehelyiségben. Tagjai képzőművészek, írók, dramaturgok, színészek, zenészek. A tegnapi megnyitót este közel száz fiatal művész kapott meghívót, akik *Csernák Árpád Körmenet boldogságért* című előadást hallgatták meg. Az est második részében megbeszélést tartottak az új fóruma.

Újítások a mezőgazdaságban

Kedden a MEDOSZ Jókait székében a mezőgazdasági újtók és feltalálók országos tanácskozásán — amelyen megjelent Ván- csa Jenő miniszterhelyettes — Szalóczi Bálint MEM főosztályvezető elmondotta, hogy a mezőgazdasági újtók mozgalom szép eredménye-

ket ért el: az összesítés szerint 1949. óta 124 000 újítási javaslatot nyújtottak be, s ezeknek 40 százalékát a gyakorlatban megvalósították. Az újítások révén 950 millió forint megtakarítást ért el az üzemek. Az újítók díjazására mintegy 5 millió forintot fordítottak.